

[Početna](#) > [Sadašnjost](#) > [Razgovori](#) >

RAZGOVORI

Ivo KRIŠTIĆ: Unatoč svemu pobjedih

S našom proslavljenom bivšom stolnotenisačicom, Sandrom Paović, razgovarali smo o sportu osoba s invaliditetom. Ispričala nam je svoju životnu i karijernu priču, priču u kojoj nam je otkrila kako je uz ogromne napore pobijedila sebe

Autor **Biram DOBRO**Ažurirano **6 ruj, 2024**

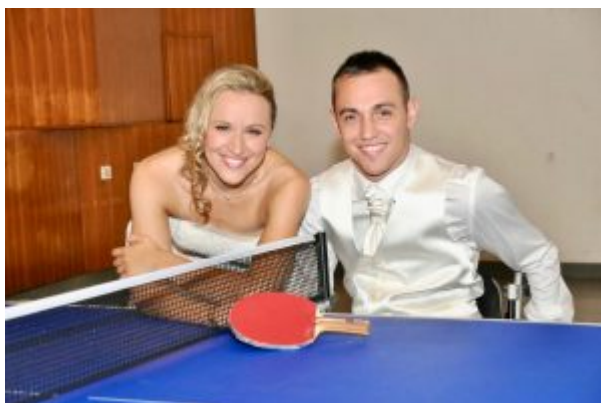
S našom proslavljenom bivšom stolnotenisačicom, Sandrom Paović, razgovarali smo o sportu osoba s invaliditetom. Ispričala nam je svoju životnu i karijernu priču, priču u kojoj nam je otkrila kako je uz ogromne napore pobijedila sebe

Što nam možete reći o razlici između sportaša i parasportaša?

Sandra Paović: Nema tu razlike jer sportaš je sportaš. Mogu usporediti sudjelovanje na olimpijskim i parolimpijskim igrama jer rekla bih da nema nijednog hrvatskog sportaša koji je bio na olimpijskim igrama kao ja, što sam bila 2008. godine u Pekingu, ajmo reći kao zdravi sportaš. I nakon toga sam, nakon svoje prometne nezgode gdje sam doživjela tešku ozljedu kralježnice, završila 2016. godine, znači samo 8 godina kasnije, na Paraolimpijskim igrama u Riju. Osvojila sam zlato u stolnom tenisu. I to u stojećoj kategoriji. Rekli su da

This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but you can opt-out if you wish. [Accept](#) [Read More](#)

to neće biti moguće, da ću morati igrati u kolicima, ali ja sam pobila te prognoze i 2016. godine postala paraolimpijska pobjednica u kategoriji šest, stojećoj.

This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but you can opt-out if you wish. [Accept](#) [Read More](#)

Ako si sportaš u srcu i u glavi, onda si jedan vrhunski sportaš. Samo što parasportaši su na jedan način možda i posebniji. Zato jer uz te teške treninge, uz sve što jedan život i jedan dan prolaziš, teškog i izazovnog, parasportaši to prolaze još puno, puno izazovnije.

Stvarno, da bi se bavio vrhunskim sportom, kao osoba s invaliditetom, moraš imati tu jednu posebnu hrabrost, drskost, voljeti izazove, voljeti pobjeđivati samog sebe prije svega. Sve isto kao zdravi sportaš, samo je stvarno ovo još posebnije i još izazovnije. Naravno da u svim parasportovima postoji još mjesta za napredak i što se tiče konkurencije i što se tiče napretka sporta, ali to sve ide velikom brzinom naprijed.

Mislim da smo mi u Hrvatskoj počeli cijeniti i pratiti parasportaše i paraolimpijske igre sve više i više, sve bolje i bolje. I mi tu napredujemo, svi ljudi napreduju i znaju da je to sada stvarno nešto posebno, nešto fora, nešto izazovno, ali međutim nismo još dovoljno dobro upoznati ni sa sportovima, ni sa sportašima i tu smatram da novinari mogu napraviti veliki posao, da upoznaju sve ljude sa tim sportašima, da vide kako oni razmišljaju, da vide kako je to baviti se parasportom i mislim da bi im se stvarno divili i da bi mogli iz njihovog života i iz njihove borbe isto tako izvući nešto dobro i nešto još više iz sebe samih.

This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but you can opt-out if you wish. [Accept](#) [Read More](#)

Ali ono što kažem, nema razlike između olimpijskih i paraolimpijskih igara. To su vrhunski sportaši, to su sportaši koji žive za to. Svaki sport je drugačiji. U nekom sportu je veća konkurencija, u nekom sportu je malo slabija konkurencija. Svaki sport je izazovan na svoj način i jedni i drugi daju srce, dušu za to što rade.

Dosad sam uglavnom pratio djecu i mlade sportaše s intelektualnim poteškoćama. Natječu li se i oni?

Sandra Paović: U stolnom tenisu znam da postoji posebna kategorija, kategorija 11 za sportaše s intelektualnim poteškoćama. I ono što sam ja vidjela, igra se nevjerojatno vrhunski stolni tenis. Ostala sam stvarno šokirana na kojoj vrhunskoj razini u stvari može igrati i ta kategorija 11, kakav vrhunski stolni tenis mogu igrati. Za druge sportove nisam upoznata, kad sam bila u Riju, kako sam igrala i finale nisam mogla pratiti puno druge sportove jer sam bila potpuno fokusirana na sebe. Tako da za druge sportove ne mogu govoriti, ali mogu reći da u stolnom tenisu i ta kategorija je iznimno jaka.

Paraolimpijske igre su na neki način poticaj zdravim ljudima da izvuku iz sebe najviše jer ako mogu ljudi sa teškim fizičkim invaliditetom, manjim ili većim ili sa intelektualnim poteškoćama toliko se truditi, toliko vježbati, toliko tražiti od sebe, to je strašno zahtjevno, onda i zdravi ljudi mogu izvući iz sebe još puno, puno više nego što su toga svjesni. Paraolimpijske igre možda imaju i tu posebnu poruku, da je to nekakva posebna snaga, posebna volja i želja za životom.

Ispričajte malo o sebi?

Sandra Paović: Upravo je izašla moja druga knjiga. Pisao je Željko Žutelija, naš slavni, prekrasni Željko Žutelija, koji je napisao ovu drugu knjigu o meni, Volim život. Ona je stvarno jedan poticaj svim mladima i sportašima i ljudima koji u stvari žele biti najbolja verzija sebe.

Nekako kroz moju životnu priču, kako sportsku, tako i životnu. Nema tu one poruke gdje ja nekom govorim kako ćeš ti postati najbolje. Jednostavno, u
This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but
mojoj priči svatko će naći nešto gdje će sam sebe prepoznati i gdje će sam
you can opt-out if you wish. Accept [Read More](#)

sebi reći ja znam da ja to mogu. Samo treba biti uporan i ne odustati kada je teško.

Ja sam Vukovarka, s pet godina sam se počela baviti stolnim tenisom i to je stvarno bila ljubav na prvi pogled. Sa pet godina, tata me bacio u stolni tenis kao „među vukove“. Trenirala sam odmah kao mala, već sa 7 godina, 5-6 sati na dan, pobjeđivala curice od 12 godina na prvenstvu Slavonije. Nije se kod mene se pokazivao toliki ogromni talent koliko se kod mene pokazivala ta upornost, koncentracija, veliko srce, volja, želja i ljubav prema onome što radim. Tu sam se isticala posebno i onda nas je zadesio taj rat. Vjerujem da bi stvarno 99% drugih odustalo jer ne bi imali apsolutno nikakve uvjete. Mi smo bili izbjeglice. Jedino što smo uvijek imali sa sobom, jer sve drugo smo izgubili, je bio ruksak gdje sam ja nosila reket za stolni tenis i loptice. Gdje god smo mogli naći bilo kakav podrum, dvoranu, klub, gdje god smo se našli, mi smo samo tražili gdje bi ja mogla trenirati. Iz takvih uvjeta, a stolni tenis je nevjerojatno rasprostranjen sport, znači sport koji ima veliku konkurenciju, ogromnu konkurenciju, ja sam u tim uvjetima za treninge za Hrvatsku na kadetskom prvenstvu Europe 1997. osvojila tri zlatne medalje, jedno od povijesnih najboljih rezultata.

Nakon toga sam bila i juniorska prvakinja Europe i ekipno i u parovima, pojedinačno viceprvakinja Europe. Sa seniorskom svom reprezentacijom: Tamara Boroš, Neven Cegnar, Andreja Bakula, Kornelija Vajda igrali smo dva puta finale prvenstva Europe, imamo četiri europske medalje. Hrvatski olimpijski odbor nas je više puta proglašavao za najbolju ekipu godine i to je bio vrhunac svog tog teškog rada gdje mi nismo imali veliku potporu. Imali smo trenera koji je stvarno dao ruku u vatru za nas. Mi smo bili jedna mala obitelj. Imali smo Hrvatski olimpijski odbor koji nas je pratio. Imali smo svoje male klubove, ali ono što smo mi radili, mi smo ulagali 110% sebe svaki moment i svaki dan. I na treningu, i van treninga. Stolni tenis morate živjeti, sport morate živjeti i van dvorane. I mi smo stvarno bili jedan primjer. Mi smo bili jedna mala vojska koja je nevjerojatno puno radila i tugovala i radovala se. Sve smo radili skupa. Imali smo stvarno briljantne rezultate. Najbolja Hrvatska stolnoteniska generacija ikada.

you can opt-out if you wish. Accept [Read More](#)

I onda se dogodi ta 2008. godina, nakon olimpijskih igara, odnosno u siječnju 2009. ja sa svojim klubom na putu prema aerodromu, igrali smo polufinale Europske lige. Išli smo na utakmicu i moj menadžer je zaspao za volanom. Ja sam doživjela tešku prometnu nezgodu, teško oštećenje kralježnice. I rekli su da više nikada, ne da neću hodati, nego da... Pitanje je hoću li ikad samostalno disati. Ali da ne postoji nikakva šansa da prohodam ili da se bavim sportom ili da budem samostalna, da će mi trebati skrb 24 sata, da se neću moći brinuti o sebi.

I stvarno, evo, prošla sam sigurno dvije godine apsolutni pakao. I mislim da nisam bila takav vrhunski sportaš, da nisam bila u tom režimu, da prirodno nemam tu volju za životom i tu želju da pobijedim u stvari samu sebe, da danas ne bih uspjela biti u ovakvom stanju kakvom jesam i ne bih se usudila nikada 2016. godine otići na Paraolimpijske igre i osvojiti zlato u stojećoj kategoriji.

Tako da, eto, puno toga je, ne bih rekla sve, ali puno, puno toga je moguće kada ne odustajemo, kada nešto volimo i kada to radimo sa svim srcem. I ono što ja danas tugujem, a to je da realno ne mogu biti trener. U svom stanju se krećem teško na dvije štake i to je fantastično da se ja mogu kretati, ja vozim auto, ja sam samostalna koliko god mogu biti. Ali da bi bio vrhunski trener, ti moraš sa svojom ekipom 24 sata živjeti, a u mom fizičkom stanju to realno nije moguće. Ja ne želim raditi nešto gdje ne mogu 100% biti apsolutno briljantna. Tako da, na ovaj način, kroz svoju knjigu Volim život i kroz predavanja koja dajem, razgovaram sa mladima i sa svim ljudima kojima je potrebna motivacija, sve ono što sam ja naučila i sve ono što sam prošla u životu, u stvari meni olakšava i ja se dobro osjećam kada to mogu prenijeti.

Evo i to je danas moj cilj da kroz svo to moje iskustvo i kroz sve te moje nedaće i ružne situacije, ja sam izašla kao pobjednik i da danas mogu to prenijeti mladima i djeci u školi i ljudima kojima je potrebna motivacija. To mene ispunjava i to mene čini sretnom. To je nekakva moja želja.

Živim u stvari sasvim normalno, i dalje vježbam, putujem sa svojim suprugom
This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but
koji je isto u kolicima, koji je isto sportaš, završio je tri fakulteta u kolicima, ništa
you can opt-out if you wish. [Accept](#) [Read More](#)
ga ne može zaustaviti. Imamo prekrasnog peseka kojeg obožavamo i koji je

najvažniji dio naših života. Čak pomažemo svojim roditeljima. Brinemo se i za njih. Znači, stvarno živimo život koliko je god je to moguće punim plućima, nije nam uvijek lako. Nije nam uvijek lako, ima dana kad je stvarno iznimno teško da li radi bolova, da li radi problema koje jednostavno invaliditet nosi i koji se ne vide na prvi pogled, ali invaliditet nosi probleme s kojima se mi moramo znati nositi i kad imamo i loš dan i kad se loše osjećamo.

Ali onda kažeš sam sebi, danas samo izduraj, istrpi to danas, sutra će biti bolje. I stvarno tako bude. Tako da, plan je da ta moja knjiga, koju sam napravila sa stvarno malom ekipom, malom, ali prekrasnom ekipom koja je dala sve od sebe, ode u sve hrvatske škole, da me sva djeca u školama upoznaju, da ja upoznam njih, da čuju moju priču i da znaju da su svi oni u nečemu izvrsni, da samo trebaju naći ono što vole i ne odustati. Evo, to je moja želja da ova fantastična, iskrena, jaka knjiga ode i u škole, da ode prema mladim sportašima i da kroz tu moju sportsku i životnu priču, oni u stvari mogu znati koliko su jaki.

Ivo Krištić

”

Tekst je financiran sredstvima Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti

Biram DOBRO - 4368 Posts

- 0 Comments

Tekstovi Uredništva, gostujućih autora ili iz drugih medija.

This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but you can opt-out if you wish. [Read More](#)

Ova web-stranica koristi Akismet za zaštitu protiv spama. Saznajte kako se obrađuju podaci komentara.

NASLOVNICA **O STRANICI I UREDNIŠTVU** **PRAVILA PRIVATNOSTI**
KONTAKT **SURADNJA**

© 2024 - Biram DOBRO. Sva prava pridržana

This website uses cookies to improve your experience. We'll assume you're ok with this, but
you can opt-out if you wish. Accept **Read More**